

Euroopan yhteisöjen komission 15.11.2001 Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan nostama kanne

(Asia C-441/01)

(2002/C 31/09)

Euroopan yhteisöjen komissio on nostanut 15.11.2001 Euroopan yhteisöjen tuomioistuimessa kanteen Alankomaiden kuningaskuntaa vastaan. Kantajan asiamiehinä ovat H. van Vliet ja H. Kreppel.

Kantaja vaatii, että yhteisöjen tuomioistuin

- toteaa, että Alankomaiden kuningaskunta ei ole noudattanut perustamissopimuksen eikä toimenpiteistä työntekijöiden turvallisuuden ja terveyden parantamisen edistämiseksi työssä 12 päivänä kesäkuuta 1989 annetun neuvoston direktiivin 89/391/ETY⁽¹⁾ 7 artiklan 3 kohdan mukaisia velvoitteitaan, koska se on jättänyt työnantajalle vapauden valita, käyttääkö se sisäisiä vaiko ulkopuolisia palveluja suojelu- ja ehkäisytoimenpiteiden toteuttamiseksi;
- velvoittaa Alankomaiden kuningaskunnan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Alankomaiden viranomaiset ovat perusteettomasti riitauttaneet komission 7 artiklan 3 kohdasta omaksuman tulkinnan, jonka mukaan direktiivissä ei anneta työnantajalle vapautta valita, järjestääkö se suojelu- ja ehkäisytoimenpiteet valitsemalla omia työntekijöitään vai kääntyykö se ulkopuolisten henkilöiden puoleen, ja jonka mukaan näiden kahden vaihtoehdon välillä vallitsee hierarkia, ja objektiivisena kriteerinä on se, onko yrityksessä pätevää henkilöstöä, joka kykenisi vastaamaan mainituista suojelu- ja ehkäisytoimenpiteistä. Direktiivin 7 artiklan rakenteesta ja sanamuodosta ja erityisesti sen 1 kohdasta käy ilmi, että yhteisön lainsäätäjän tarkoituksena on ollut, että työnantajan on nimettävä tahot, joiden on vastattava kyseisten tehtävien hoitamisesta, pääsääntöisesti yrityksen sisältä. Saman artiklan 2 kohdan toisesta alakohdasta ja 3 kohdasta yhdessä käy ilmi, että vaikka työnantaja käyttäisi mieluummin ulkopuolista palvelua ja päättäisi, että työntekijöiden on keskityttävä heille määrättyihin työtehtäviin, se ei voi toimia näin, vaan sen on nimettävä työntekijät ja annettava heille aikaa kyseisten

tehtävien toteuttamista varten. Sillä, että 6 kohtaan ei sisälly ilmaisua ”jos – ei voida järjestää”, ei ole merkitystä, koska tämä sääntö käy ilmi jo 1 kohdasta ja 3 kohdasta, joten oli tarpeetonta toistaa sitä 6 kohdassa.

⁽¹⁾ EYVL L 183, 29.6.1989, s. 1.

Vestre Landsretin 13.9.2001 tekemällään päätöksellä esittämä ennakkoratkaisupyyntö asiassa Poul Nørgaard vastaan Skatteministeriet

(Asia C-443/01)

(2002/C 31/10)

Vestre Landsret on pyytänyt 13.9.2001 tekemällään päätöksellä, joka on saapunut yhteisöjen tuomioistuimeen 19.11.2001, Euroopan yhteisöjen tuomioistuimelta ennakkoratkaisua asiassa Poul Nørgaard vastaan Skatteministeriet seuraaviin kysymyksiin:

Kysymys 1

Onko kuudennen arvonlisäverodirektiivin⁽¹⁾ 13 artiklan B kohdan b alakohdan 1 alakohdasta tulkitettava niin, että ilmaus ”hotellialalla tai vastaavalla alalla harjoitettava – – majoitustoiminta” kattaa edellä tarkoitettua kaltaisen lyhytkestoisuuden vuokrauksen?

Kysymys 2

Jos ilmaus ”hotellialalla tai vastaavalla alalla harjoitettava – – majoitustoiminta” voi kattaa sellaisen kiinteän omaisuuden vuokrauksen lomakäyttöön, jossa vuokra-aika on kuukautta lyhyempi ja omaisuus vuokrataan viikkokohtaisesti, voivatko jäsenvaltiot määrittää käsitteen ”vastaavalla alalla” sellaisen kokonaisarvioinnin perusteella, jossa otetaan huomioon useita objektiivisia kriteerejä eli esimerkiksi se, onko kiinteä omaisuus erikseen rekisteröity, liittyykö kiinteään omaisuuteen muiden kiinteistöyksiköiden kanssa yhteisiä tiloja ja suoritetaanko osana kyseistä toimintaa palveluja, kuten vuodevaatteiden vaihto, aamiainen ja siivous?

⁽¹⁾ Kuudes neuvoston direktiivi 77/388/ETY, annettu 17 päivänä toukokuuta 1977, jäsenvaltioiden liikevaihtoverolainsäädännön yhdenmukaistamisesta – yhteinen arvonlisäverojärjestelmä: yhdenmukainen määräytymisperuste.